

Συλλέκτρια Φωτογραφιών

Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Οικία Παπαξενάκη έγγραφε το κουδούνι της διώροφης οικοδομής στον αριθμό 15 της οδού Θάσου. Μια νεαρή γυναίκα φορτωμένη με σακούλες γεμάτες ψώνια έψαχνε εναγωνίως για τα κλειδιά της ενώ το ξεροβόρι την εμπόδιζε να δει, φέρνοντας τα μαλλιά της μες στα μάτια της.

Όταν κατάφερε να ανοίξει, ήταν πρωί γύρω στις εννιά. Κουβάλησε με δυσκολία τις σακούλες κι από την ανοιχτή ακόμα πόρτα ακούστηκε να φωνάζει : «Κυρία Ντενίς, καλημέρα» καθώς χανόταν στον διάδρομο. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα φωνές και κλάματα δυο τρομαγμένα μάτια που έμοιαζαν να κοιτούν χωρίς να βλέπουν... Ένα τραυλό στόμα μασώντας τις λέξεις του διαβεβαίωνε κάνα δυο γείτονες που τρέξανε περίεργοι πως η κυρία Ντενίς ήταν πια νεκρή.

Αυτή, που για πάρτη της τσακώνονταν οι πιο ωραίοι άντρες της όμορφης νιότης της... παντρεμένοι και λεύτεροι... για ένα φιλί, για ένα αγκάλιασμα πίσω απ' το χάλασμα, για μια υπόσχεση... για κάτι παραπάνω.

Από τα πρώτα σκιρτήματα της εφηβείας η Διονυσία είχε καταλάβει το βάσανο που είχε ανάμεσα στα πόδια της... Αυτό που την άφηνε ξάγρυπνη, που της στέγνωνε το στόμα, που της έκοβε την ανάσα, όταν έβλεπε τα αγόρια, όταν κάποιος την άγγιζε κατά λάθος ή την πίεζε με το σώμα του στο πρόωρα σχηματισμένο στήθος που την πονούσε. Καταλάβαινε την αξία της ομορφιάς της και ότι θα ήταν ένα πολύτιμο εργαλείο για τη μετέπειτα ζωή της καθώς ήταν ντουβάρια στα γράμματα και δεν βρήκε προκοπή σ' αυτά. Ούτε και σε καμιά τέχνη πρόκοψε, αφού όταν πήγε να μάθει κομμώτρια τη διώξαν με τις κλοτσιές όταν άφησε μια πελάτισσα κουρούπα φλεγόμενη μέσα στο σεσουάρ. Ούτε απ' το μοδιστράδικο της Βιολέτας είχε ξαναπεράσει από τότε που είχε κόψει στραβά το ύφασμα για το μεταξωτό της γιατρίνας και την είχε χορτάσει ξύλο η Βιολέτα πριν την πετάξει στο δρόμο.

Από πιτσιρικά μπορούσε να αναγνωρίσει μέσα στην αρσενική ματιά τον πόθο, να αποκωδικοποιήσει τον έρωτα, να τον προσπονηθεί, να τον προκαλέσει.

Ήθελε να βάζει στοίχημα με τον εαυτό της ότι κι αυτό το αρσενικό μπορεί να το κάνει δικό της, να το καταχωρήσει στις κατακτήσεις της, άσχετα με τη μέθοδο και τη στρατηγική που θα ακολουθούσε. Δεν την ένοιαζε αν θα το κατάφερνε με πονηριά ή με ειλικρίνεια, προσποιούμενη την δύσκολη ή τη γατούλα. Αδιαφορούσε αν θα πλήγωνε κάποιον, η ίδια δεν θα ξεγύμνωνε ποτέ τη ψυχή της, ακόμα κι αν χιλιάδες φορές έβγαζε το βρακί της.

Στα δεκαοχτώ είχε φύγει απ' το χωριό αφήνοντας πίσω μερικούς με το νταλκά της. Η Μαριγούλα, η μάνα της την έστειλε σε μια μακρινή ξαδέλφη της στη πόλη που ο άντρας της είχε ανοίξει εμπορικό κι έψαχνε μια πωλήτρια. Όμορφη ήτανε, καταφερτζού και γαλίφα, ότι πρέπει για τη δουλειά... δε χρειαζότανε ούτε μυαλό ούτε γράμματα... Έτσι θα γλύτωνε και το ξεφώνημα στο χωριό... Ήδη τα πρώτα κουτσομπολιά είχαν φτάσει σ' αφτιά της, για τον Παναγιώτη τον μαραγκό και τον Γιαννάκη της Καλλιτσας.

Στο καμαράκι στην άκρη της αυλής της μονοκατοικίας της ξαδέλφης έβαλε μέσα την κεφαλή της η Διονυσία και με το μισθουλάκι από το εμπορικό, τα πεσκέσια απ' το χωριό, κάνα πιάτο φαί από την ξαδέλφη της μάνας, μια χαρά πήγαινε η ζωούλα της... Και το ρουχαλάκι της το είχε και το παπουτσάκι και το αρωματάκι, κι όλο και κάποια καινούρια γνωριμιά έκανε και το μονό της κρεβάτι έτριζε τις μεταμεσονύχτιες ώρες, όταν οι θείοι κοιμόντουσαν το ύπνο του δικαίου και μπορούσε να ανοίξει χωρίς καμία αναστολή την πόρτα της κάμαρης και την αγκαλιά της.

Αυτή ήταν η ζωή για τη Διονυσία... Η απλή καθημερινότητα και οι όμορφες νύχτες των ερώτων που ποτέ δεν χόρταινε, που ποτέ δεν ήταν ολότελα ίδιες, που δεν άφηνε να γίνουν ίδιες, αφού κάθε ερωτικός σύντροφος που διάλεγε ήταν για μια και μόνο νύχτα... καθένας ήταν διαφορετικός στο σώμα, στο πρόσωπο, στο φέρσιμο. Από κάθε ένα σώμα έπαιρνε κάτι άλλο, έδινε κάτι άλλο κι αυτό το πάρε- δώσε την έκανε πιο απαιτητική, άλλοτε πιο εκλεπτυσμένη κι άλλοτε σχεδόν βάρβαρη στις ερωτικές διεκδικήσεις της. Δεν ήθελε μακροχρόνιες σχέσεις, δεν ήθελε δεσμεύσεις ούτε υποσχέσεις γάμου... Το μόνο που ζητούσε από τον εκάστοτε ερωτικό της σύντροφο ήταν να της ταχυδρομήσει στο POST RESTAND μια φωτογραφία του. Κάθε Παρασκευή πήγαινε και παραλάμβανε την αλληλογραφία της από το ταχυδρομείο και πρόσθετε τα καινούρια κομμάτια της συλλογής της σε ένα κόκκινο σκληρό κουτί που έκρυβε μες στην καρόβαλίτσα που τοποθετούσε στον πάτο της ντουλάπας. Αυτά ήταν τα πολυτιμότερα τιμαλφή της, το βίός της, οι επενδύσεις της...

Κόντευε να τριανταρίσει πια... Ήτανε σχεδόν πέντε χρόνια που είχε φύγει από την μικρή κάμαρα κι είχε νοικιάσει μια γκαρσονιέρα. Είχε πιάσει δουλειά στο μεγάλο εμπορικό που είχε ανοίξει και βλέποντας τις επιδόσεις της την είχαν κάνει προϊσταμένη στο τμήμα των αντρικών εσωρούχων. Ανάλογα με τις πωλήσεις έπαιρνε πριμ κι όλα πήγαιναν ρολόι.

Δείχνοντας σλιπάκια, γνώρισε τον Στρατή, δεύτερο καπετάνιο στο εμπορικό ναυτικό. Με χαμόγελα και κολακείες για το γεροδεμένο του σώμα χωρίς να το καταλάβει του είχε φορτώσει καμιά δεκαριά σώβρακα κι από μισή ντουζίνα φανέλες και κάλτσες. Ήρεμη θάλασσα ο Στρατής την αγάλιασε με την ήσυχη ματιά του όπως το κύμα την άμμο, αλλά τίποτα πάρα πέρα... Κατέβασε το κεφάλι κι έφυγε απογοητευμένος για να εκπλαγεί όταν βγάζοντας τα καινούρια εσώρουχα από την τσάντα, πάνω στην απόδειξη είδε γραμμένα το όνομα και το τηλέφωνό της. Κοκκίνισε, πρασίνισε από την ντροπή του ο Στρατής την πήρε τηλέφωνο για να πάνε σινεμά. Η Διονυσία όμως δεν ήταν τύπος των ρομαντικών κομεντί με το χάπι-εντ, της άρεσαν οι ταινίες δράσης και οι ερωτικές της ιστορίες άρχιζαν και τελείωναν στο κρεβάτι. Με διπλωματία τα έφερε από δω, τα γύρισε από-κει, κατάφερε να τον πείσει να περάσει από το σπίτι της, για ένα ποτό, για λίγη κουβέντα, έχοντας υψηλές προσδοκίες από έναν πολυταξιδεμένο και περπατημένο στα λιμάνια του κόσμου όμορφο άντρα σαν τον Στρατή. Η ζωή έχει δείξει όμως στο διάβα της πως «ότι λάμπει δεν είναι χρυσός» πράγμα που έμελλε να επιβεβαιωθεί γι' άλλη μια φορά προς μεγάλη απογοήτευση της Διονυσίας.

Ο δίμετρος Στρατής ήταν μαθητούδι στον έρωτα μπροστά στη σπουδαγμένη Διονυσία που έκανε αμάν μέχρι να τον οδηγήσει στην κρεβατοκάμαρα της και να καταφέρει να ξεκολλήσει το σεντόνι από το κορμί του για να το κάνει να σπαρταρίσει από ηδονή προτού πέσει ξερό στον τελευταίο σπασμό του πάθους.

Και κει που πίστευε η Διονυσία πως κι ο Στρατής θα γινόταν μια φωτογραφία στο κουτί που έκρυβε στη ντουλάπα της, ξαφνικά βρήκε το μπελά της. Και να τα λουλούδια και να οι τούρτες και το στήσιμο έξω από το μαγαζί στο βραδινό σχόλασμα και τα τηλεφωνήματα με τρεμάμενη φωνή που ικέτευαν για μια ακόμη συνάντηση που θα του έδιναν το εισιτήριο για το λούνα-παρκ του ουρανού.

Είδε κι αποείδε η Διονυσία αποφάσισε να τον δεχτεί, να ξεκαθαρίσει την υπόθεση, στην ανάγκη θα του έριχνε και κανένα βρισίδι και θα τον έστελνε από κει που ήρθε.

Όμως τα πράγματα ήρθαν αλλιώς... Ο Στρατής έπεσε στα πόδια της, την ικέτευσε να γίνει γυναίκα του... Της υποσχέθηκε πως θα την έχει βασίλισσα, πως θα της φέρνει από τα πέρατα του κόσμου τα πιο όμορφα πράγματα, πως δεν θα χρειάζεται να δουλεύει πια γιατί είχε έναν καλό μισθό, ακίνητα και κτήματα στο νησί που του εξασφάλιζαν αρκετά έσοδα για να ζουν μια άνετη ζωή.

Το μυαλό της σαν την ταμιακή μηχανή του μαγαζιού που δούλευε έκανε γρήγορα τους λογαριασμούς και της πέταξε μια απόδειξη με τα κέρδη απ' αυτή την πρόταση..

Τον κοίταξε αποφασιστικά μέσα στα γκριζα μάτια του που ήταν έτοιμα να μπήξουν τα κλάματα και μόνο στην ιδέα της άρνησής της και βλέποντάς τον να κοκκινίζει από την κορφή ως τα νύχια του πέταξε σφυριχτά: «καλά και χρυσά τα πλούτη σου και η καλή ζωή που μου τάξεις, αλλά ζωή χωρίς ελευθερία για μένα είναι φυλακή».

Ντροπαλός μπορεί να ήταν ο Στρατής, χαζός δεν ήταν... «Η ζωή σου δεν θα αλλάξει, τουλάχιστον όσο θα λείπω εγώ στη θάλασσα» της είπε με νόημα.

Έτσι χωρίς δικηγόρους και μάρτυρες, δίχως συμβόλαιο έκλεισε μια συμφωνία που την σεβάστηκαν ως το τέλος και τα δυο μέρη. Ξενοίκιασε το διαμέρισμα της η Διονυσία και μετακόμισε στην ανακαινισμένη διώροφη οικοδομή της οδού Θάσου ως σύζυγος του Στρατή Μαρκέλλου κι ο καπετάνιος μπάρκαρε για ένα ακόμη πολύμηνο ταξίδι.

Η ζωή της Διονυσίας άλλαξε. Τώρα η υπηρεσία την είχε απαλλάξει από τις δουλειές του μεγάλου σπιτιού, το πορτοφόλι της ήταν γεμάτο και ο χρόνος διαθέσιμος για ερωτικό κυνήγι και ψυχαγωγία. Το γούστο της είχε εκλεπτυστεί με τις συναναστροφές στους οίκους μόδας που σύχναζε η καλή κοινωνία κι η κομμώτρια στην Κηφισιά της είχε πει με δουλική ευγένεια πως σε μια κομψή κυρία σαν αυτή θα ταίριαζε καλλίτερα το Ντενίς από το Διονυσία.

Έτσι η όμορφη Ντενίς δεν έπαψε ποτέ να είναι μια ιέρεια του Διονύσου που διακριτικά και χωρίς να γίνεται στόχος μεθούσε με τον έρωτα της μιας φορές που έβρισκε σε κοσμικά κέντρα ή σε ταπεινά ταβερνάκια, σε φιλανθρωπικές βραδιές ή σε ένα τραπέζι για κουμ-καν, στις εκδρομές, στο σινεμά, στο θέατρο. Φωτογραφίες νάρκισσων ή αδιάφορων ανδρών κάθε ηλικίας, ξανθών μελαχρινών, καστανών, αδύνατων και στρουμπουλών εμπλούτιζαν τη συλλογή της που για τη φύλαξη της χρειάστηκε να αλλάξει κουτί.

Όταν ο θαλασσοδαρμένος καπετάνιος ερχόταν με την αρμύρα στα χείλη και τα δώρα στα χέρια, η Ντενίς έβαζε στην άκρη τα φορέματα με τα βαθειά ντεκολτέ και τις μαύρες κάλτσες που είχαν πίσω τη ραφή κι άπλωνε τα λευκά της μπράτσα να τον κλείσουν μέσα, - μόνο αυτόν -, για μέρες και νύχτες σαν να ήταν ο πρώτος κι ο τελευταίος άντρας στον κόσμο. Κι ένοιωθε την αλήθεια της ο Στρατής στον χτύπο της καρδιάς της όταν το στήθος της ακουμπούσε στο σώμα του κι όταν ακουμπούσε το φιλί του απαλά στα χείλη της.

Ο χρόνος όμως περνά και δεν χαρίζεται σε κανέναν. Χειμώνες εναλλάσσονταν με καλοκαίρια, ταξίδια τελείωναν και άλλα ξεκινούσαν... Βάδιζε στην πέμπτη δεκαετία της ζωής της, το πρόσωπο της είχε αρχίσει από καιρό να το τσαλακώνει ο χρόνος και το χαμόγελό της να το θαμπώνει η νικωτίνη. Το σώμα της δεν είχε την παλιά πλαστικότητα και την μεταξένια υφή ενώ ανοιχτόχρωμες καστανές κηλίδες λέρωναν την άλλοτε λευκότητα του.

Όσο κι αν ξεγελούσε τον εαυτό της πως καλά κρατιότανε ακόμα, οι αποδόσεις της στο ερωτικό παιχνίδι την διέψευδαν σκληρά. Μέρα με τη μέρα έπεφτε σε βαθειά μελαγχολία που την έκανε να γερνάει μήνες σε μια στιγμή. Η σκέψη και μόνο ότι θα περνούσε τα χρόνια που της απόμεναν με αυτή την αίσθηση της έφερνε τρόμο.

Το τελευταίο εκείνο βράδυ φόρεσε το δαντελένιο βουάρ νυχτικό της και πήρε στο κρεβάτι το μπουκάλι με το ουίσκι. Έβαλε να παίζει ο δίσκος με τα Αργεντίνικα ταγκό και πήρε από τη ντουλάπα το κουτί με το θησαυρό της. Πίνοντας έπεσε στην αγκαλιά καθενός από τους εραστές της μιας νύχτας και ρίχνοντας μια χούφτα υπνωτικά χάπια στο στόμα άδειασε ότι είχε μείνει στο μπουκάλι από το ουίσκι. Σήκωσε τα χέρια, έπιασε τον αρχάγγελο απ' τα φτερά και κατεβάζοντάς τον από τον ουρανό του έδωσε στο στόμα το στερνό της φιλί.

Φλώρα Γουγουλιά